

“मीठे बच्चे- यस्तो कुनै लापर्बाही नगर जसले गर्दा मायालाई थप्पड लगाउने मौका मिलोस्, यदि श्रीमतमा चल्दैनौ भने मायाले थप्पड मारेर मुख नै मोडिदिनेछ।”

प्रश्न:- सूर्यवंशी राजधानीमा एयरकन्डिशन (वातानुकूलित) टिकट लिने आधार के हो, त्यो कसलाई प्राप्त हुन्छ?

उत्तर:- सूर्यवंशी राजधानीमा एयरकन्डिशन टिकट लिनको लागि हर कदम श्रीमतमा चल्नु पर्छ। आफ्ना सबै चीज बाबामा अर्पण गर्नु पर्छ। जो पूरा अर्पण हुन्छ, उही नै धनवान् बन्छ। सूर्यवंशी राजधानी हो नै एयरकन्डिशन। तिमी लक्ष्य उद्देश्य सूर्यवंशी पद प्राप्त गर्नु हो। बाँकी नम्बरवार पद त हुन्छ नै।

गीत:- वह बडा खुशनसीब है...

ओम् शान्ति। यस गीतको अर्थ तिमी ब्राह्मण कुल भूषण बच्चाहरूले नै जान्दछौ। अहिले तिमी बच्चाहरू हौ ब्राह्मण सम्प्रदायका फेरि दैवी सम्प्रदायका बन्छौ। बच्चाहरूलाई बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ, जबकि बेहदका पिता सम्मुख हुनुहुन्छ र उहाँबाट बेहदको वर्सा मिलिरहेको छ। बाँकी अरू के चाहियो। भक्तिमार्ग कहिले देखि चल्छ! यो पनि कसैलाई थाहा छैन। भक्तिमार्गका भक्तहरू भगवान्लाई अथवा सजनीहरू साजनलाई याद गर्छन्। तर आश्चर्यको कुरा त बाबालाई भने चिन्दैनन्। यस्तो कहीं देखेका छौ? सजनीले साजनको बारेमा नजानीकनै याद कसरी गर्न सक्छन्? भगवान् त सबैका पिता हुनुहुन्छ। बच्चाहरूले बाबालाई याद गर्छन्, तर पहिचान विना याद गर्नु सबै व्यर्थ छ। यसरी याद गरेर कुनै फाइदा छैन। याद गरेर पनि कसैले त्यो लक्ष्यलाई प्राप्त गर्दैनन्। भगवान् को हुनुहुन्छ, उहाँबाट के मिल्छ, केही पनि जान्दैनन्। यति धेरै धर्महरू छन्। क्राइष्ट, बौद्ध आदि धर्म गुरु अथवा धर्म स्थापना गर्नेहरूलाई उनका अनुयायीहरूले याद गर्छन्, तर पनि उनीहरूलाई याद गर्नाले हामीलाई के मिल्छ! केही पनि थाहा छैन। यो भन्दा राम्रो त बरु लौकिक पढाइ हुन्छ। लक्ष्य उद्देश्य त बुद्धिमा याद रहन्छ नि। पिताबाट के मिल्छ, शिक्षकबाट के मिल्छ- यो कुरा बुझ्न सकिन्छ। तर गुरुबाट के मिल्छ- यो कसैले पनि बुझ्न सक्दैनन्। अब तिमी बच्चाहरूलाई निश्चय भएको छ- हामी बाबाको बनेका छौं। बाबाले हामीलाई ५ हजार वर्ष पहिले जस्तै आएर स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ अथवा शान्तिधामको मालिक बनाउनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमीले मबाट आफ्नो वर्सा लिन्छौ नि। सबैले भन्नेछन्- हुन्छ बाबा अवश्य लिन्छौं। ठीक छ, चन्द्रवंशी राम पद प्राप्त भयो भने खुशी हुन्छौ? तिमीलाई के चाहिन्छ? बाबा सौगात लिएर आउनु भएको छ। तिमी सूर्यवंशी लक्ष्मीलाई वरण गछौं या चन्द्रवंशी सीतालाई? रामको पुजारीले कृष्णको पुजारीको नाम पनि सुन्न चाहदैन। रामलाई त्रेतामा, कृष्णलाई द्वापरमा देखाइएको छ। उनीहरूले सम्झन्छन्- राम ठूला हुन्। यसरी आपसमा झगडा हुन्छ, जस्तै साना बच्चाहरूको झगडा हुन्छ नि।

बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ- कल्प पहिले जसरी सम्झाएको थिएँ, त्यसरी नै फेरि सम्झाइरहेको छु। तिमी फेरि आएर वर्सा लिइरहेका छौ। तिमी लक्ष्य नै हो बेहदको वर्सा लिने। त्यो हो सूर्यवंशी राज्य पद। दोस्रो श्रेणी हो चन्द्रवंशी। एयरकन्डिशन भन्दा उच्च त कुनै हुँदैन। एयरकन्डिशन, फस्ट क्लास, सेकेन्ड क्लास हुन्छन् नि। त्यस्तै सत्ययुगको पूरै राजधानी एयरकन्डिशन फेरि हुन्छ फस्ट क्लास। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी

एयरकन्डिशनको सूर्यवंशी राज्य लिन्छौ वा चन्द्रवंशी फस्ट क्लासको? त्यो भन्दा पनि कम बन्ने हो भने त फेरि सेकेन्ड क्लासमा नम्बरवार अधिकारी बन, फेरि तिमी पछि-पछि आएर राज्य पाउनेछौ। नत्र थर्डक्लास प्रजा। फेरि त्यसमा पनि टिकट रिजर्भ हुन्छ। फस्टक्लास रिजर्भ, सेकेन्ड क्लास रिजर्भ। नम्बरवार त हुन्छ नि। सुख त त्यहाँ हुन्छ नै। बाँकी श्रेणी त अलग-अलग हुन्छन्। धनवान व्यक्तिले एयरकन्डिशनको टिकट लिन्छन्। तिमीहरूमा धनवान को बन्छन्? जसले सबै चीज बाबालाई दिन्छन्। बाबा यो सबै कुरा हजुरको नै हो। यहाँ नै महिमा गरिएको छ। सौदागर, रत्नागर, जादूगर... यो महिमा हो बाबाको, नकि कृष्णको। कृष्णले त वर्सा लिएका थिए। सत्ययुगमा प्रारब्ध पाएका थिए। उनी पनि बाबाको बनेका थिए। प्रारब्ध त कहींबाट पाए होलान् नि। लक्ष्मी-नारायणले सत्ययुगमा प्रारब्ध भोग्छन्। अब तिमी बच्चाहरूले राम्ररी बुझेका छौ, अवश्य उनीहरूले विगतमा प्रारब्ध बनाएको हुनु पर्छ। भारतवर्षको महिमा धेरै छ, भारतजस्तो ऊँच देश अरू कुनै हुन सक्दैन। भारत नै परमपिता परमात्माको जन्मभूमि हो। यो रहस्य कसैको बुद्धिमा छैन। परमात्माले सबैलाई सुख-शान्ति दिनुहुन्छ आधाकल्पको लागि। भारतभूमि नम्बरवन तीर्थस्थान हो। तर गीतामा कृष्णको नाम राखिदिएकोले प्रतिष्ठा कम भएको छ। नत्र सबैले उहाँ बाबालाई मान्ने थिए, अन्य कहीं पनि फूल चढाउँदैनथे। सर्वका पतित-पावन बाबा, जसको सोमनाथको मन्दिर छ। शिवलाई नै सबैले ढोग्छन्। तर पनि ड्रामा अनुसार एक बाबालाई बिर्सिएपछि सृष्टिको हालत कस्तो हुन पुग्छ, त्यसैले शिवबाबा आउनुहुन्छ। कोही त निमित्त बन्छ नि। अब बाबा भन्नुहुन्छ— अशरीरी भव। आफूलाई आत्मा निश्चय गर। म आत्मा कसको सन्तान हुँ, यो कसैले पनि जान्दैनन्। आश्चर्य छ नि। भन्ने गर्छन्— हे परमपिता! रहम गर्नुहोस्। शिवजयन्ती पनि मनाउँछन्, तर उहाँ कहिले आउनु भएको थियो, यो कुरा कसैलाई पनि थाहा छैन। यो पाँच हजार वर्षको कुरा हो, बाबा नै आएर नयाँ दुनियाँ सत्ययुगको स्थापना गर्नुहुन्छ। सत्ययुगको आयु लाखौं वर्ष त होइन।

बाबाले बच्चाहरूलाई कति सहज तरिकाले सम्झाउनुहुन्छ— केवल मलाई याद गर, गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि कमल फूल समान बन। विष्णुलाई यी सबै अलंकारहरू दिएका छन्। शंख पनि दिएका छन्, कमल पुष्प पनि दिएका छन्। वास्तवमा देवताहरूलाई यी अलंकारहरू कहाँ दिन मिल्छ र। यो कति रहस्यमय गम्भीर कुरा छ। ब्राह्मणकै अलंकारहरू हुन् तर ब्राह्मणहरूलाई कसरी दिन सकिन्छ। आज ब्राह्मण छन्, भोलि शूद्र बन्न पुग्छन्। ब्रह्माकुमारबाट शूद्रकुमार बन्न पुग्छन्। मायाले ढिलो गर्दैन। यदि कुनै लापरवाही गन्यौ भने, बाबाको श्रीमत्तमा चलेनौ भने, बुद्धि खराब भयो भने त मायाले राम्रो सँग थप्पड लगाएर मुख नै मोडिदिनेछ। मनुष्यहरू आवेगमा आएर भन्ने गर्छन् हैन— थप्पड मारेर मुख नै मोडिदिउँला। त्यसरी नै मायाले पनि यस्तै गर्छ। बाबालाई बिर्सियौ भने मायाले एक सेकेन्डमा थप्पड लगाएर मुख नै मोडिदिन्छ। जसरी एक सेकेन्डमा जीवन मुक्ति पाइन्छ, त्यस्तै मायाले एक सेकेन्डमा जीवन मुक्ति खत्तम गरिदिन्छ। कति राम्रा बच्चाहरूलाई पनि मायाले पक्रेर लैजान्छ। देख्छ— यसले कहीं लापर्बाही त गरिरहेको छैन, तब तुरुन्तै थप्पड लगाइदिन्छ। बाबाले त बच्चाहरूको मुख पुरानो दुनियाँबाट मोडेर नयाँ दुनियाँतर्फ गर्नुहुन्छ।

लौकिक पिता कोही गरिब छन्, पुरानो झुपडीमा रहन्छन् र फेरि नयाँ बनाउँछन् भने बच्चाहरूको बुद्धिमा रहन्छ— अब नयाँ घर तयार हुन्छ, हामी त्यहाँ बस्नेछौं। यो पुरानोलाई भत्काइदिनेछौं। तिमीहरूलाई पनि अब बाबाले हत्केलामा बहिस्त ल्याउनु भएको छ वा बैकुण्ठ ल्याउनु भएको छ। भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू.... आत्माहरू सँग नै कुरा गर्नुहुन्छ। यी आँखाद्वारा तिमी बच्चाहरूलाई हेरिरहनु पनि भएको छ। काश्मिरमा

ब्राह्मणहरू धेरै हुन्छन्। श्राद्ध आदि पनि त्यहाँ खुवाइन्छ, ब्राह्मणमा आत्मालाई बोलाइन्छ, यो सबै साक्षात्कारको रहस्य राखिएको छ। यस्तो होइन आत्मा कसैबाट निस्किएर आउँछ। आफ्ना पितृका आत्माहरूलाई बोलाउँछन्। तिनीहरूको लागि सबै कुरा तयार राख्छन्। फलानाको आत्मा आउँछ भन्ने सम्झन्छन्। फेरि उनीहरूलाई सोधिन्छ, पहिले आत्मा बोल्दथ्यो। फेरि तिनीहरू सँग सोधिन्थ्यो— तपाईं खुशी राजी हुनुहुन्छ? उसले सुनाउँथ्यो। यो पनि ड्रामा अनुसार नै हुन्छ। कहिलेकाहीं बताउने पनि गर्थे— मैले फलानो घरमा जन्म लिएको छु। यी सबै साक्षात्कारको रीति ड्रामामा निश्चित छ, जो फेरि पनि दोहोरिन्छ। वास्तवमा कुनै आत्मा आउँदैन। पहिले टेबलमा पनि बोलाइन्थ्यो। बाबालाई सबै अनुभव छ। अब टेबलमा त आत्मा आउन सक्दैन। जसले जे गन्यो, त्यो ड्रामामा थियो, त्यसैगरी भयो। ड्रामालाई कति राम्रो सँग समात्नु पर्छ। भोग लगाइन्छ, आत्मालाई बोलाइन्छ। यो सबै ड्रामामा निश्चित छ। यसमा संशयको कुनै कुरा छैन। नयाँ व्यक्ति नबुझ्नाको कारण अल्मलिन्छ। बाबा जादूगार पनि हुनुहुन्छ नि। सम्झाउनुहुन्छ— म पनि ड्रामाको वशमा छु। यस्तो होइन— ड्रामा भन्दा बाहिर गएर केही गर्न सक्छु। होइन। यस्तो त होइन, बच्चाहरू बिरामी भए भने मैले ठीक गरिदिऊँ, अपरेशन गराउनबाट छुटाइदिऊँ। होइन। कर्मभोग त सबैलाई भोग्नु नै छ। तिम्रो शिरमा त धेरै बोझ छ किनभने तिम्री सबैभन्दा पुराना हौ। सतोप्रधानबाट एकदम तमोप्रधान बनेका छौ।

अब तिम्री बच्चाहरूलाई बाबा मिल्नु भएको छ, त्यसैले बाबाबाट वर्सा लिनु पर्छ। तिम्रीलाई थाहा छ— कल्प कल्प हामीले ड्रामा अनुसार बाबाबाट वर्सा लिन्छौं। जो सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी घरानाका होलान् उनीहरू अवश्य आउँछन्। जो देवी-देवता थिए फेरि शूद्र बन्न पुगेका छन्, फेरि उनीहरू नै ब्राह्मण बनेर दैवी सम्प्रदाय बन्छन्। यो कुरा बाबा बाहेक अरू कसैले पनि सम्झाउन सक्दैन। बाबालाई बच्चाहरू कति प्यारो लाग्छ! भन्नुहुन्छ— तिम्री त्यही कल्प पहिलेवाला मेरा बच्चा हौ। म कल्प-कल्प आएर तिम्रीहरूलाई पढाउँछु। कति आश्चर्यजनक कुरा छ! निराकार भगवानुवाच, शरीरबाट नै उवाच गर्नुहुन्छ नि। शरीर अलग भ आत्मा उवाच हुन सक्दैन। आत्मा अलग हुन्छ। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— अशरीरी भव। यस्तो होइनकि प्राणायाम आदि गर्नु छ। होइन। सम्झनु छ— म आत्मा अविनाशी हुँ।

मेरो आत्मामा ८४ जन्मको पार्ट भरिएको छ। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ— मेरो आत्माले पनि जुन कर्म गर्छ, त्यो पार्ट सारा भरिएको छ। भक्तिमार्गमा पनि त्यही पार्ट चल्छ। कसैले रक्सी पिएकै छैन भने त्यसको स्वाद कसरी थाहा हुन सक्छ। ज्ञान पनि जब लिइन्छ तब मात्र थाहा हुन्छ। ज्ञानबाट नै सद्गति हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म सर्वको सद्गतिदाता हुँ। सर्वोदया लिडर हुन्छन् नि। कति थरी-थरीका छन्! वास्तवमा सबैमाथि दया गर्ने त बाबा नै हुनुहुन्छ नि। सबैले भन्ने गर्छन्— हे भगवान् रहम गर्नुहोस्। त्यसैले सबैमाथि दया उहाँले नै गर्नुहुन्छ। बाँकी सबै हुन् स्वयंलाई रहम गर्नेहरू। बाबाले त सारा दुनियाँलाई सतोप्रधान बनाउनुहुन्छ। त्यसमा तत्त्व पनि आउँछ। यो काम एकै परमात्माको नै हो। त्यसैले सर्वोदयाको अर्थ कति विशाल छ, एकदम सबैमाथि दया गर्नुहुन्छ। स्वर्गमा कोही पनि दुःखी हुँदैनन्। त्यहाँ नम्बरवन फर्निचर, धन-सम्पत्ति मिल्छ। दुःख दिने जनावर, झिंगा, लामखुट्टे आदि हुँदैनन्। यहाँ पनि ठूला व्यक्तिहरूको घरमा कति सफाइ हुन्छ! कहिल्यै पनि तिमिले झिंगा देखेछैनौ। कुनै लामखुट्टे घुस्ने छैन। स्वर्गमा कसैको तागत हुँदैन, जो यस्तो फोहोर गर्ने कुनै चीज होस्। हुँदैन। प्राकृतिक रूपमा फूल आदिको सुगन्ध रहन्छ। तिम्रीलाई सूक्ष्मवतनमा शिवबाबा शूबीरस पनि पिलाउनुहुन्छ। अब सूक्ष्म वतनमा त केही पनि हुँदैन। यी सबै साक्षात्कार हुन्। वैकुण्ठमा कति राम्रो फलका बगैँचा आदि

हुन्छन्! सूक्ष्म वतनमा केको बगैंचा राखिएको छ र। यी हुन् सबै साक्षात्कार। यहाँ बसेर पनि तिमीले सबै साक्षात्कार गछौं। गीत पनि धेरै राम्रो छ। तिमीलाई थाहा छ— हामीलाई बाबा मिल्नु भएको छ, अरू के चाहियो! बेहदका बाबाबाट बेहदको वर्सा लिनु छ, त्यसैले बाबाको याद गर्नु पर्छ। बाबाको मत प्रसिद्ध छ। श्रीमतबाट हामी सर्वश्रेष्ठ बनेछौं।

संन्यासीहरू भन्ने गर्छन्— यहाँको सुख काग विष्ठा समान छ। तर उनीहरूलाई सत्ययुगमा सदैव सुख थियो भन्ने कुरा थाहै छैन। बाल्यावस्थामा यी राधा-कृष्ण थिए, यिनीहरूको चरित्र आदि केही पनि होइन। स्वर्गमा बच्चाहरू पनि धेरै असल हुन्छन्। मुरलीद्वारा नाँचगान आदि हुँदो होला। बाँकी ज्ञान सुनाइन्। श्रीकृष्णलाई मुरली दिइएको छ, त्यसैले अब सरस्वती कहाँ गइन् त? सरस्वतीलाई सितार दिइएको छ, त्यसैले उनी झन् ठूलो हुने भइन्। यी सबै हुन् भक्तिमार्ग, खेलौनाहरूको खेल। देवी-देवताहरूको मूर्ति बनाएर, पूजा आदि गरेर फेरि डुबाइदिन्छन्। यसको बारेमा तिम्रो एउटा गीत पनि बनेको छ, यसैलाई भनिन्छ— अन्धविश्वास। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग, रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) हरेक व्यक्ति यस ड्रामाको वशमा छ। यस ड्रामाको कुनै पनि कुरा देखेर संशय ल्याउनु छैन। ड्रामाको हर रहस्यलाई राम्ररी जानेर अडोल रहनु छ।
- २) आफूलाई अविनाशी आत्मा सम्झेर यस शरीरबाट अलग भएर अशरीरी बन्ने अभ्यास गर्नु छ।

वरदानः— बाबाले दिएका खजानालाई मनन गरेर आफ्नो बनाउने सदा हर्षित, सदा निश्चिन्त भव

तिमी बच्चाहरूको मनन वा स्मरण गर्ने चित्र भक्ति मार्गमा विष्णुको देखाएका छन्। सर्पलाई शैय्या बनाइदिएका छन् अर्थात् विकार अधीन हुन गयो। माया सँग हार खाने, युद्ध गर्ने कुनै चिन्ता छैन, सदा मायाजीत अर्थात् निश्चिन्त। सधैं ज्ञानको नयाँ-नयाँ प्वाइन्ट स्मृतिमा राखेर मनन गर्नु भन्ने धेरै मज्जा आउँछ, सदा हर्षित रहन्छौ किनकि बाबाले दिएका खजाना मनन गर्नाले आफ्नो अनुभव हुन्छ।

स्लोगनः— स्व परिवर्तक ऊ नै हो, जसभित्र सदा यो शुभ भावना इमर्ज रहन्छ— बदला लिनु छैन बदलिएर देखाउनु छ।